

La encuesta

¿Considera viable la creación de una compañía aérea con capital menorquín?

Puede participar en las encuestas de la semana en nuestra edición digital www.ultimahora.es/menorca. Los resultados de las encuestas se pueden consultar en la edición digital

Via catalana i via menorquina

JORGE BELLO

Milers de persones, agafades de la mà i mirant cap al mar, ahir van unir Catalunya de punta a punta. És un símptoma, és un signe, és un senyal, és un símbol que vol dir que hi ha una munió de persones que volen un procés pacífic i cívic cap a la independència. Sobre aquesta matèria es pot opinar a favor o en contra, però ningú pot negar que la via catalana ha estat una manera eficaç i molt eloqüent de tot un poble manifestar-se en contra de la imposició de criteris i a favor d'alliberar-se d'una autoritat no pas desitjada.

També hi ha una via menorquina. L'objectiu de la via catalana és que quedi ben palès, ben a la vista de tothom, aquí i arreu del món, que hi ha un poble que busca la independència. No busca el dret a decidir perquè ja el té, perquè el dret a decidir ja hi és, ja forma part de la substància que fonamenta la democràcia, i tant la democràcia que organitza un país, com la democràcia que organitza una regió o un col·lectiu de persones responsables i de bona voluntat.

El dret a decidir és l'eina que tenim quan es vol decidir quelcom de tan transcendental com la independència. Però també ho és quan es vulgui decidir sobre d'altres qüestions que també afecten les persones i, especialment, si afecten els

fills. Si algú em mossega, jo em defensaré, però si algú vol mossegar el meu fill, ai!, em defenso amb les ungles i amb les dents.

Les raons que impulsen Catalunya a reclamar una consulta sobre la independència són prou conegudes, han estat mil vegades explicades i mil vegades més seran explicades. El que jo ara em proposo és establir un paral·lelisme amb Menorca per tal que hi hagi arguments per a una reflexió. Cal reflexionar sobre si Menorca necessita alliberar-se dels criteris imposats que limiten la via menorquina per desenvolupar-se com a col·lectiu de persones responsables, autònomes, intel·ligents, lliures i de bona voluntat.

A «La via menorquina del creixement», Emili Farré-Escofet deia en 1977 que «L'illa de Menorca, per la seva història, localització, importàcia estratègica del port natural de Maó, etc., ha assolit uns trets econòmics i culturals específics que sovint han restat amagats per la seva inclusió administrativa a la «provincia» balear. Hi ha hagut una manera pròpia, típicament menorquina, de reaccionar davant les pressions demogràfiques, la insularitat, les ocupacions anglesa i francesa, que ha fet que Menorca desta-

qués en el sistema regional al qual pertany».

És a dir: hi ha una via menorquina per fer les coses, per reaccionar davant les pressions, davant l'ocupació. El curs escolar que ara comença, marcat per la imposi-

ció d'un model que ningú va demanar, que ningú vol, que no té fonaments democràtics ni acadèmics, convida a reflexionar sobre el dret a decidir sobre una matèria que té la transcendència de tot el que afecta els fills.

El dret a decidir sobre tot això important que ens afecta és inherent a la democràcia, és propi dels col·lectius organitzats d'una

manera democràtica (en oposició als sotsmesos a un sistema autoritari, dictatorial, despòtic). Per tant, Catalunya pot decidir el seu futur, i Menorca ha de poder decidir sobre el sistema educatiu que vol per als fills i les fletes que viuen a Menorca.

Sobre aquest últim punt, el professor Damià Pons, de la Universitat de les Illes Balears, ens recordava dimarts a les pàgines de l'Ara, que «l'Estatut, la Llei de normalització lingüística i el decret 92/1997, tots aprovats amb el vot del Partit Popular, encomanen als poders públics (i per extensió als servidors públics) que impulsin l'ús del català als diferents àmbits de la vida social, especialment en l'educar, i també que fomentin la preservació d'aquells trets identitaris bàsics».

Tal com hi ha una via catalana per donar a conèixer el sentiment d'un col·lectiu que ja no vol més imposicions, també hi ha una via menorquina que vol el mateix. No sé si a Catalunya arribarem a la independència (tan de bo fos així!) però sí sé, i n'estic segur, que gràcies a manifestacions com la via catalana, i d'altres de semblants, aconseguirem més independència, cada cop més, fins arribar a la independència.

CARTAS AL DIRECTOR

» Viene de la página anterior

los conservadores que se sienten con autoridad para limitar la libertad de elegir en lo moral (por ejemplo, negando el derecho a optar por la orientación sexual). Nos alejamos de la izquierda (sea lo que sea lo que signifique esa palabra), ya que busca limitar el poder de elegir de los individuos en lo que respecta a lo económico. Somos esencialmente tolerantes. No obstante, como dice Ludwig von Mises, solo se debe ser intolerante con los intolerantes. Negamos el autoritarismo, ya que creemos en un gobierno limitado.

Combatimos el mercantilismo, que no es otra cosa que el reparto de privilegios por parte del Estado a ciertos grupos que buscan eliminar a la competencia. Esto último hace que la riqueza y el poder se concentren sin límites. Reducir el rol del Estado evita que los gobiernos (y los políticos) se adueñen de nuestros destinos. Por el

contrario, las ideas intervencionistas de los antiliberales crean, mediante regulaciones, trámites y monopolio legales, la concentración del poder económico y político que critican. Basadas usualmente en un falso paternalismo, antes que liberar, se convierten en lo que F.A. Hayek denominaba el camino a la servidumbre.

¿Por qué se teme tanto a los liberales como para desnaturalizar lo que piensan y crear esos *bujots* para atacarlos? Como decía Bernard Shaw, «La libertad supone responsabilidad. Por eso la mayor parte de los hombres le teme tanto».

JUAN R PONS
MAO

Agraïment

Ara que ja ha passat un temps després de l'accident de descompressió que he tingut i puc veure les coses en perspectiva, voldria agrair a tots els doctors del Medisub de Menorca, als infermers, al camarista, als doctors d'urgències i de la unitat de cures intensives, als infermers d'allà, als soferts doctors i infermers de planta que mostren tanta paciència amb jo, la seva professionalitat, el seu tarannà i el suport moral que, estic segur, m'ha

ajudat a recuperar-me tan prest. Alguns moments el meu comportament no va ser tan bo com per estar al seu nivell, però em suportaren i m'ajudaren tot es temps. Molt al meu pesar, fa quatre anys a causa del decés de mon pare, vaig poder comprovar la seva qualitat humana i professional, i aquesta vegada m'ho han tornat a demostrar d'una manera excel·lent.

Vull agrair també als germans i ma mare la paciència que han tingut amb jo; a les ties que han estat des de el principi atentes a jo, ja físicament, ja en l'esperit perquè he sentit el vostre ànim a cada moment; als cosins, especialment a en Xavi Esbert –i molta enhorabona cosí i amic per la teva nova alegria– i a en Johnny Hitar, que no m'ha deixat sol un moment i m'ha recolzat amb una gran paciència. Agrair també a tots i cadascuna d'aquelles persones que en major o menor mesura s'han preocupat per mi, tot i que a vegades jo no he estat a l'alçada dels seus gestos. Sou tants que seria impossible agrair-vos-ho des d'aquí i només ho podré fer personalment ara que tinc una nova vida.

Jesús Troitiño Quevedo, et dec la vida. Sense tu no seria aquí i ara em don compte del que hauria perdut. Sempre estaré en deute

amb tu. Finalment, agrair a n'Alex Tejada Diaz i a en Nacho Tejada Diaz per la manera que vos heu comportat amb mi, m'he sentit un més amb vosaltres. A na Rosa Diaz Arlandis per la seva paciència i suport als moment que ho havia de menester.

JOAN DE SALORT
CIUTADELLA

Diuem que ella és un mite

Ses cames t'enrampen, es sol t'asfíxia, i aquell «Bon dia» de sa veïna te mata. Sa gota de suor te pesa, rellisca a poc a poc pes coll. Penses en eixugar-te-la, però només ho penses: no hi ha prou forces per fer-ho. Deu metres s'interposen entre tu i sa porta de ca teua, però ets ulls veuen amb decepció un portal llunyà i difuminat. Sense previ avís, una alegria bufada de vent fresc i salat, viu però amb és caràcter de tramuntana, passa pes teu costat. Quedes desconcertat, fas unes passes enre, però ja és tard: aquella viva ànima, llampec de llum alegre que no detura, sinó que segueix sense parèntesis obsolets el seu propi viatge, ja ha desaparegut.

Ses cames t'enrampen, però només aconseguixen unes pessigo-

lles asossogades. Es sol t'asfíxia, però sols és un intent d'escalfor. I aquell «Bon dia» de sa veïna, tan sols és un record perdut per quals- que des recons de sa memòria. Sa gent passa pes teu costat com s'aigua des riu passa pes de ses roques. Tu, immòbil i pensatiu, no pots deixar de pensar en aquell instant, retrospectió d'un mite ja oblidat. I quan t'atreveixes a desaferrar-te d'aquella anomenada realitat, màscara de fum negre opaca, per un instant, només per un instant, veus sinó amb joia aquella mare lluitadora que ha donat cos i ànima per ses seus fills.

Diuem que és un mite, i tu hi estaràs d'acord; més fàcil és creure amb allò que podem veure amb ulls clucs. Però que sàpigues que amb es meu cas, no hi ha realitat que es sostingui sense aquest mite, perquè no és un mite, és mumare.

Moltes felicitats pes teu aniversari!

ES TEU FILL MARC MASSIP MESQUIDA
CIUTADELLA

→ **Fe de errores.** La nueva vocalia de cruceros recién creada por el Club Náutico Ciutadella se encargará de regular la actividad de este tipo de yates de gran eslora, no la que realizan los buques turísticos que recalcan en el dique y fondean en la bahía. Valga esta adaración respecto de la noticia publicada en la edición de ayer.